

Han havde, trods Moderens Forbud, ikke kunnet holde sig borte fra Gudstjenesten, og var nu løbet lige fra Kirken hertil uden at standse.

„Bispen er kommen!“ raabte han, saasnart han havde sat en Fod i Gaarden.

„Hvad er det, du siger? Bispen!“ udbød Emanuel og Hansine paa en Gang.

„Ja, det er ganske vist . . . jeg har selv set ham. Han kom ind i Kirken, ligesom Provsten gik paa Prækestolen og nu kørte han med Provsten hjem til Præstegaarden.“

Emanuels Ansigt blev brændende rødt.

„Saa maa jeg gaa,“ sagde han og gik straks ind i Oles Kammer for at klæde sig om. Da han vendte tilbage, var ogsaa Else kommen ud i Gaarden, hvor hun sammen med Hansine stod og hørte paa Oles stakaandede Beretning.

„Hvad kan dog Bispen ville?“ spurgte hun, idet hun med bekymret Mine vendte sig mod Emanuel.

„Det er ikke godt at vide Vi faar se,“ svarede han lidt kort, tog hurtigt Afsked og forlod dem.

Hansine fulgte ham, men ingen af dem talte. Hun var lidt bleg om Munden og stærkt bevæget. I det hele var hun bleven unaturlig letskræmt siden sin Forlovelse. Det var, som om denne Begivenhed havde forrykket noget i hendes Væsens før saa solide Grundvold. Ved hver nok saa lille, uventet Tildragelse skiftede hun Farve, som om hun bestandig følte Jorden usikker under sig.

Da de naaede op paa Bakkerne, tog hun Afsked, idet hun sagde:

„Ja, saa kommer du jo nok iaften og fortæller os, hvordan det er gaaet.“

Rørt ved at se, hvor hun bestræbte sig for at skjule sin Ængstelse for ham, kyssede han hende paa Panden og sagde: